

Arrest

nr. 284 823 van 15 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2021 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie, meer bepaald in functie van mevrouw L.D., die de Tsjechische nationaliteit heeft.

Op 27 april 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 27 april 2022 richt de gemachtigde een schrijven aan de burgemeester van de stad Gent. Dit schrijven luidt als volgt:

“(…)

Op datum van 17.11.2021 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid.

Deze aanvraag tot vestiging dient geweigerd te worden door middel van een bijlage 20 – hier bijgevoegd – met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

(…)”

Op 30 mei 2022 wordt de verzoeker door een medewerker van de stad Gent in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 31 augustus 2022 richt de gemachtigde volgend schrijven aan de burgemeester van de stad Gent:

“(…)

De F-kaart van H., N. E. (...) geboren te S. A. (...) op (...).1986 werd ten onrechte afgeleverd op 30/05/2022.

Betrokkene diende op 17/11/2021 een aanvraag gezinshereniging in als feitelijke partner van de genaamde L.D. (...) van Tsjechische nationaliteit. Deze aanvraag werd op 27/04/2022 geweigerd met een bijlage 20. De beslissing werd dus binnen de voorziene wettelijke termijn van 6 maanden genomen. Echte bij vergissing leverde de stad Gent alsnog een verblijfskaart af.

De afgifte van een verblijfskaart heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (R.v.St. 05 januari 2012, nr.27.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht tot een toekenning van een recht op verblijf. Het louter afnemen van de verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – kan niet beschouwd worden als een handeling die een verworven recht aan verzoeker afneemt. (RvV 16 januari 2014, nr. 117 023).

De F-kaart dient ingetrokken te worden aan de hand van een bijlage 37.

De bijlage 20 dd. 02/05/2022 dient alsnog aan betrokkene te worden betekend en op datum van de bijlage 20 dient hij afgevoerd te worden met verlies van verblijfsrecht in het rijksregister.

(…)”

Per aangetekend schrijven van 26 september 2022 wordt de beslissing van 27 april 2022 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan de verzoeker ter kennis gebracht.

De bijlage 20 van 27 april 2022 is de thans bestreden akte; zij luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.11.2021 werd ingediend door:

Naam: H. (...)

Voorna(a)m(en): N. E. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1986

Geboorteplaats: S. A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn aangehaalde Tsjechische feitelijke partner, L. D. (...) (RR: xxx), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 47, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 6 jaar genomen op 17.04.2019, en aan hem betekend werd op 17.04.2019.

Nergens uit het dossier immers blijkt dat dit inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene om de opheffing van het inreisverbod heeft verzocht en deze heeft bekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een feitelijke relatie zou hebben met de referentiepersoon en dat zij een gemeenschappelijk kind, zijnde H. R. (...), geboren op (...).2018. Het loutere gegeven dat de feitelijke partner en hun kind verblijfsrecht hebben bekomen, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn feitelijke partner en kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in - uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval. Vooreerst dient benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven met referentiepersoon vermoedelijk pas is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is.

Uit niets in het dossier kan een bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en referentiepersoon blijken waardoor huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen. De referentiepersoon heeft zelf verblijf verkregen als bezoldigde en het kind via de moeder.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Er kan worden besloten dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een periode van 6 jaar, hetwelke noch opgeheven noch geschorst is. Betrokkene bevindt zich onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft voormeld inreisverbod geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben, nl. de gezinsband met zijn feitelijke partner, die het inreisverbod kon opheffen.

Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een EU-burger en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient dan ook bij vrijstelling gevolg te geven aan het inreisverbod dd. 17.04.2019 waar hij het voorwerp van uitmaakt.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, is een bevel het enige alternatief. Wat het aangehaalde gezins- en familieleven betreft, dient opgemerkt te worden dat het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie is afdoende is aangetoond.

Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat zij niet kan voorhouden dat deze beslissing een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"2.1.

Art. 52§4, tweede lid Vw. bepaalt het volgende :

"§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af".

Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285). Dat voorts het rechtszekerheidsbeginsel voorziet dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij de regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.

Het behelst o.m. dat de burger in elke situatie het recht kan kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is, dat hij het vertrouwen kan hebben in de medeburger of de overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden , dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen. De rechtszekerheid is inherent aan de rule of law en staat tegenover rechtsonzekerheid of willekeur (Bart VAN DEN BERGH, Recht zoekt zekerheid, R.W., 2010-2011, 346).

Betreffende de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat dit in casu geenszins gebeurd is en er dan ook sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2

Dat in casu vaststaat dat de overheid verzoeker op 30 mei 2022 een F-kaart heeft afgeleverd (stuk 3) in plaats van de op 27 april 2022 genomen beslissing ter kennis te brengen.

Overeenkomstig het art. 52§4, tweede lid Vw. geeft de burgemeester of zijn gemachtigde, wanneer het verblijfsrecht wordt toegekend, aan een vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”, overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Dit betreft dus de F-kaart welke verzoeker op 30 mei 2022 werd afgeleverd.

Aangezien de reglementering niet voorziet in de afgifte van enige ander document aan de vreemdeling wiens recht op verblijf wordt erkend, had verzoeker dan ook een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de F-kaart zijn verblijfsrecht werd erkend.

Verzoeker benadrukt dat hij, erop vertrouwend dat hij over een verblijfsrecht beschikte, verder werkte, samenleefde met zijn partner en minderjarig kind, die verblijfsrecht in België hebben.

2.3

Verweerder stelt in zijn schrijven dd. 31.08.2022 dat de F-kaart op 30.05.2022 per vergissing werd afgegeven.

Verzoeker merkt op dat dat het gegeven dat de overheid zich heeft vergist niet opweegt tegen de legitieme verwachting dat verzoeker een recht op verblijf in België had en tengevolge waarvan verzoeker gedurende 4 maanden zijn privé-en gezinsleven verder heeft uitgebouwd in België. Er werd in hoofde van verzoeker, gelet op het bepaalde in het art. 52§4, tweede lid Vw., de verwachting gecreëerd dat hij een recht op verblijf had al familielid van een Unie-burger.

Ten gevolge van de afgifte van de F-kaart heeft verzoeker, erop vertrouwend dat hij over een verblijfsrecht beschikte, verder gewerkt, een gezinsleven met zijn Tsjechisch partner en kind, die over verblijfsrecht in België beschikken, ontwikkeld.

De overweging van verweerder dat de afgifte van de F-kaart een vergissing was, dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend, en dat verzoeker alsnog de weigeringsbeslissing met bevel kon betekend worden hield geenszins rekening met het gezins-en privéleven dat verzoeker heeft ontwikkeld in de periode dat hij op dit punt legitieme verwachtingen kon koesteren.

2.4

Verweerder heeft geenszins nagegaan of het feit dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en de F-kaart per vergissing werd afgeleverd, voldoende opweegt tegen de banden die verzoeker ontwikkelde in de periode dat hij over een verblijfskaart beschikte.

Door verweerder werd niet op afdoende wijze vastgesteld dat er in casu gewichtige redenen zijn om het aan verzoeker gegeven voordeel terug te vorderen.

2.5

In casu blijkt nergens dat verzoeker geen legitieme verwachtingen had mogen koesteren.

Dat vaststaat dat de intrekking van de F-kaart en de kennisgeving van de beslissing dd. 27.04.2022 plaatsvond nadat de termijn voor het instellen van een annulatieberoep reeds ruim was verstreken.

Verder blijkt ook niet dat de afgifte van een verblijfskaart door bedrog zou zijn uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij als onbestaande moet worden beschouwd.

2.6

Verzoeker verwijst naar het arrest Raad van State nr. 245.829 dd. 21.10.2019 waarin de Raad van State reeds stelde dat de declaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat, wanneer het verblijfsrecht moet worden geacht nooit te hebben bestaan, ook de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan, zonder te zijn ingetrokken.

2.7

Verzoeker verwijst verder naar het arrest RvV nr. 256.555 dd. 16.06.2021 waarin Uw Raad verder opmerkte dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in het art. 42§1, eerste lid, Vw. de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag en hierover rechtszekerheid te bieden.

2.8

Dat door verzoekers F-kaart in te trekken en hem een bijlage 20 dd. 27.04.2022 alsnog te betekenen er sprake is van schending van het art. 52§4, tweede lid Vw., van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, *Vermeulen*).

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

2.2.2. De verweerder kan vooreerst worden gevolgd waar deze in de nota met opmerkingen opwerpt dat artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit geen toepassing vindt in de specifieke situatie van de verzoeker. Deze bepaling voorziet immers dat indien de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn, bepaald in artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft. In deze zaak nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris echter binnen de termijn, bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet, wel degelijk een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Nu de aanvraag dateert van 17 november 2021, werd de beslissing van 27 april 2022 binnen de termijn van zes maanden volgend op de datum van aanvraag genomen. Gelet op de tijdige

weigeringsbeslissing van 27 april 2022, blijkt niet dat verzoekers situatie onder de toepassing van artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit valt.

Dit houdt meteen ook in dat de verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de F-kaart die hem op 30 mei 2022 daadwerkelijk werd afgeleverd, de toepassing van artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit betreft. De afgifte van deze F-kaart was immers niet het gevolg van de toekenning van een verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde. Integendeel, de gemachtigde nam op 27 april 2022 immers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en op diezelfde dag nog richtte de gemachtigde een schrijven aan de burgemeester van Gent met de mededeling dat de aanvraag tot vestiging geweigerd dient te worden door middel van de bij dit schrijven bijgevoegde bijlage 20.

2.2.3. De verzoeker voert voorts aan dat hij na de afgifte van de F-kaart de gerechtvaardigde verwachting had dat zijn verblijfsrecht werd erkend. Hij vertrouwde erop dat hij over een verblijfsrecht beschikte, hij werkte verder en hij leefde samen met zijn partner en zijn minderjarig kind die verblijfsrecht in België hebben. De verzoeker voert aan dat het gegeven dat de overheid zich heeft vergist, niet opweegt tegen zijn legitieme verwachting dat hij een recht op verblijf in België had. Hij wijst er tevens op dat hij ten gevolge van de afgeleverde F-kaart gedurende vier maanden zijn privé- en gezinsleven in België verder heeft uitgebouwd. De verzoeker geeft mee dat bij hem de verwachting werd gecreëerd dat hij een recht op verblijf had als familielid van een Unieburger. De verzoeker betoogt verder dat de verweerder geenszins heeft nagegaan of het feit dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en de F-kaart per vergissing werd afgeleverd, voldoende opweegt tegen de banden die de verzoeker ontwikkelde in de periode dat hij over een verblijfskaart beschikte.

De verzoeker lijkt evenwel uit te gaan van de verkeerde veronderstelling dat het louter afleveren van een F-kaart volstaat om te besluiten tot een legaal verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Er dient in tegenstelling te worden opgemerkt dat de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Hiertoe beschikte de stad Gent ook over geen enkele bevoegdheid. Een verblijfskaart betreft enkel een *instrumentum*, dat dient te worden onderbouwd door een geldig *negotium*, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. *In casu* dient te worden opgemerkt dat de stad Gent de verzoeker – per vergissing – op 30 mei 2022 in het bezit heeft gesteld van een F-kaart, doch dat verweerder reeds op 27 april 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten had genomen. Deze beslissing werd ook aan de burgemeester van de stad Gent gecommuniceerd. Het louter afnemen van de verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – kan niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan de verzoeker afneemt. De verzoeker is immers nooit in het bezit geweest van een toekenning van een recht op verblijf als (ander) familielid van een Unieburger.

Gezien de loutere afgifte van een F-kaart niet kan worden aanzien als een toekenning van een verblijfsrecht, kan de verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij een rechtmatig vertrouwen had dat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt bovendien dat hij zich voor de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. De stad Gent ging slechts op 30 mei 2022 over tot de afgifte van de F-kaart, zodat de verzoeker zich voor de nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing van 27 april 2022 niet kan baseren op een rechtmatig vertrouwen dat zou zijn gecreëerd door een handeling, verricht ruim één maand nadat de bestreden beslissing tot stand is gekomen.

Ondanks de verkeerde afgifte van de F-kaart door de stad Gent kan de verzoeker in de gegeven omstandigheden niet voorhouden dat er sprake is van een concrete belofte of toezegging van de verweerder dat hij het verblijfsrecht zou verwerven.

Verder kan de Raad, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de situatie van de verzoeker aan wie door de diensten van de stad Gent ten onrechte een F-kaart werd overhandigd, niet anders dan vaststellen dat de verzoeker met zijn middel in wezen tracht een verblijfsrecht dat hij meende te hebben doch niet had, in rechte bevestigd te zien. Echter, hiermee vraagt hij de Raad om voorbij te gaan aan het feit dat zijn verblijfsaanvraag werd beoordeeld en geweigerd binnen het daartoe voorziene wettelijke kader en door de daartoe bevoegde overheid. De F-kaart die daarna door de stad Gent werd

afgeleverd, kon de staatssecretaris niet binden. Het is immers de exclusieve bevoegdheid van de minister/staatssecretaris om een verblijfsrecht te erkennen (*negotium*) en de steden en gemeenten hebben enkel de bevoegdheid om de verblijfskaart (*instrumentum*) af te leveren. De verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op de door hem opgesomde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nu deze niet *contra legem* kunnen worden ingeroepen. Het legaliteitsbeginsel primeert immers.

De verzoeker betoogt nog dat de intrekking van zijn F-kaart en de kennisgeving van de thans bestreden beslissing van 27 april 2022 plaatsvond nadat de termijn voor het instellen van een annulatieberoep was verstreken. De verzoeker betoogt verder dat niet blijkt dat de afgifte van een verblijfskaart door bedrog zou zijn uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid zijn aangetast dat zij als onbestaande moet worden beschouwd.

In de mate dat de verzoeker hiermee doelt op de theorie van de intrekking van administratieve rechtshandelingen, wordt erop gewezen dat een onregelmatige administratieve rechtshandeling, die rechten toekent, op geldige wijze kan worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat. Bij ontstentenis van enige wetsbepaling kan zij slechts worden ingetrokken, enkel op rechtmatigheidsgronden, hetzij binnen de termijn, bepaald voor het instellen van een annulatieberoep bij de Raad en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (RvS 21 april 2016, nr. 234.458). Te dezen kan de afgifte van de F-kaart door de diensten van de stad Gent echter niet worden beschouwd als een “*administratieve rechtshandeling*”, laat staan een rechtscheppende administratieve rechtshandeling. De afgifte van een verblijfskaart heeft, het weze herhaald, slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Hiertoe beschikte de stad Gent ook over geen enkele bevoegdheid.

De verzoeker verwijst naar het arrest 245.829 van 21 oktober 2019 van de Raad van State en leest hierin dat de Raad van State stelde dat de declaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat wanneer het verblijfsrecht moet worden geacht nooit te hebben bestaan ook de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan zonder te zijn ingetrokken. *In casu* blijkt echter dat de verweerder door middel van de thans bestreden beslissing van 27 april 2022 wel degelijk de verblijfsaanvraag van de verzoeker heeft geweigerd. In de zaak waarover de Raad van State heeft geoordeeld ging het echter over de intrekking van een eerder verblijfsrecht dat door de verweerder aanvankelijk wel werd erkend. De verzoeker licht niet toe in welke mate de thans bestreden beslissing niet verzoenbaar zou zijn met het voornoemde arrest van de Raad van State, waarvan de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen geheel verschillend zijn aan deze die thans voorliggen.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raad arrest met nummer 256 555 van 16 juni 2021 wordt erop gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Ten slotte wordt vastgesteld dat de verzoeker geen enkel betoog, gericht tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing, naar voor brengt. De weigeringsmotieven en de motieven betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten blijven derhalve integraal overeind.

Uit wat hierboven werd uiteengezet, blijkt dat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE